

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Angela De Fvlginio, In Qvo Ostenditur Nobis vera via qua
possumus sequi vestigia nostri Redemptoris**

Angela <de Fulginio>

Parisiis, 1598

c. xxvij. De 8. consolatione & visione, in qua vidit Deum mirabili quadam
manifestatione, ex qua consecuta est firmitatem atque delectationem
indicibilem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43716

*Vigesimum septimum capitulum. De o-
 Etava consolatione & visione, in qua
 vidit Deum mirabili quadam ma-
 nifestatione, ex qua consecuta est fir-
 mitatem atque delectationem indi-
 cibilem.*

CONSEQUENTER postea
 Eleuata sum in spiritu, & in-
 ueni me totā intus in Deo, mo-
 do alio quā nunquā consue-
 uerim, & videbatur mihi quod
 eram in medio Trinitatis, altiori
 & maiori modo quam consue-
 uerim, eo quod recipiebam ma-
 iora bona solito, & quia eram in
 ipsis bonis continuè & plena læ-
 titiis & deliciis & delectamentis
 maximis & inenarrabilibus quæ
 omnino sunt supra omnia quæ
 vnquam experta fui. Fiebant au-
 tem in anima operationes diui-
 næ tantum ineffabiles, quod nul-
 lus sanctus nec Angelus posset
 narrare vel explicare, & intelligo
 quod illas operationes diuinas,

108 *De septima consolatione*
& illam profundissimam abissum
nullus Angelus, nec alia creatu-
ra est ita capax quod possit eam
comprehendere. Et videtur mihi
quod illud quod dico sit maledi-
cere vel blasphemare, & sum ex-
tracta de omnibus quæ prius ha-
bueram, in quibus consueveram
delectari, scilicet, de vita, de hu-
manitate Christi & de illa consi-
deratione illius profundissimæ
societatis, quam tantum Deus di-
lexit ab æterno, quam dedit etiã
filio suo, in quibus etiam ego cõ-
sueveram delectari, videlicet in
paupertate, in dolore, in despe-
ctu filij Dei viui consuevit esse
repausatio mea & meus lectus.
Et sum extracta de omni illo mo-
do videndi Deum in tenebra,
quæ me tantum consuevit dele-
ctare. Et sum extracta de omni
illo statu priori cū tãta vnctione
& dormitione quod nullo mo-
do percipere potui, nisi quod
modo recordor quod nō habeo illa.
Et in illis bonis ineffabilibus, &

in operationibus diuinis prædi-
ctis quæ fiūt in anima mea Deus
se prius præsentat in anima: fa-
ciens operationes diuinas inef-
fabiles, & postea consequenter
se manifestat, aperiendo se ani-
mæ, & donādo adhuc ei maiora
dona cum maiori adhuc certitu-
dine & claritate ineffabili. Et
præsentat se prius animæ duobus
modis. Vno modo præsentatur
intimè in anima mea, & tunc in-
telligo eum præsentem, & in-
telligo quomodo est præsens in
omni natura vel in omni re ha-
bente esse, in dæmone, in An-
gelo bono, in inferno, in pa-
radiso, in adulterio, in homici-
dio, & in omni bono opere, & in
omni re habente aliquo modo
esse, tam in pulchra quàm in tur-
pi. Vnde quando sum in ista ve-
ritate non minus delector de
Deo videndo, vel intelligendo
vnum Angelum bonū vel vnum
bonum opus, quā vnum malum:
& isto modo præsentatur multū

*Duobus
modis
præsen-
tat se
Deus ani-
mæ amā-
ti se.*

*Quid sit
presen-
tare se
Deum.*

assiduè in anima mea: & hoc præ-
sentare vel presentatio est illu-
minatio cum magna veritate &
cum diuina gratia. Ita quod quã-
do anima istud videt, non potest
offendere in aliquo: & hæc illu-
minatio apportat in anima mul-
ta bona diuina & iam tunc intel-
ligēs Deum esse præsentem, val-
de humiliatur, & recipit confu-
sionem de peccatis suis, & reci-
pit hic anima magnam grauitatē
sapientiæ, & magnam consola-
tionem diuinam, & magnam læ-
titiā. Alio modo præsentatur
magis specialiter & valde diuer-
so modo à prædicto, & dat aliam
lætitiā à prædicta, & recolligit
totam animam in se: & facit in
anima multas operationes diui-
nas cum valde maiori gratia: &
cum inenarrabili abisso delecta-
tionum & illustrationū. Ita quod
solum illud præsentare Dei sine
aliis donis, est illud bonum quod
sancti habent in vita æterna. De
donis vero quæ sancti habent in

*Diversas
esse do-
nationes
sanctorū*

illa vita æterna, aliqui sancti habent plura, aliqui pauciora. Quæ dona quamuis non valeam dicere, immo meum dicere plus est deuastare & blasphemare, quàm aliquid dicere. Dico tamẽ quod in eis sunt dilatationes animæ, quibus anima fit magis capax ad capiendum, & habendũ de Deo. Et statim cum Deus se præsentat animæ, consequenter manifestat se, aperiendo se animæ: & dilatat animam, & donat ei dona, & dulcedines, quas nunquam fuit experta, cũ valde maiori profundo quàm prædictũ sit. Et est extracta tunc anima de omni tenebra & fit animæ maior cognitio Dei, quam intelligam posse fieri, & fit cum tanta claritate & cum tanta dulcedine, & certitudine, & cum tanto abyſſo, q̄ non est cor, quod ad id possit attingere. Vnde nec cor meũ potest post redire ad aliquid de illo intelligẽdũ, nec etiã de illo aliquid cogitandũ: nisi solũmodo, q̄ à deo donatur animæ:

*Fieri
etiã ani-
mæ de-
Deo ma-
iorem co-
gnitionẽ
quã in
tenebra.*

quod leuatur in id quod nunquā cor potest se de cætero extendere in aliquo ad illud. Et ideo non potest aliquid dicere omnino de illo: nec aliquid verbum reperi potest quod illud dicat vel sonet, nec etiam cogitatio, nec intellectus aliquis potest se extendere ad illa, tantum superant omnia: sic & taliter quod Deus per aliquid quod dicatur, nec cogitur, commēdari non potest.

De mirabili intelligentia sacrae scripturae.

Scriptura tamen diuina est ita alta, quod non est homo ita sapiens in toto mundo, etiam si habeat sapientiam, quantum potest in isto statu: quod possit eam ita plene intelligere, quin superetur intellectus eius ab ea. Et de illis operationibus diuinis ineffabilibus illius manifestare Dei, quæ sunt, & fiunt in anima: nihil omnino loqui vel balbutire homo potest. Et quia anima mea sæpe læuatur in secreta diuina, ideo intelligo illud quod facta est scriptura diuina, & id quo vi-

detur dicere & contra dicere: & id quo facta est facilis & difficilis: & illud quo nullam utilitatem habet aliquis de ea: quia non observantes damnantur ex ea: & illud quo alij observantes salvantur in ea. Et sto desuper hæc cognoscens: & ideo rediens de secretis Dei, securè loquor aliqua verbula quæ sunt de extra illas operationes diuinas ineffabiles, nullo modo appropinquans eis, immo meum loqui de eis & meum dicere, est deuastare: vnde & dico me blasphemare. Si enim

Mirabilis consolatio illius manifestationis diuinae, ad omnes consolationes alias diuinas.

omnes consolationes diuinæ, & omnes lætitiæ spirituales, & omnia delectamenta diuina quæ vnquam in hoc mundo fuerunt & non solum quæ fuerunt, sed etiam si omnes sancti qui fuerunt ab initio mundi vsque modo, affluè habuissent explicare de Deo, & si omnia delectamenta mundana, bona, vel mala quæ vnquam fuerunt, conuerterentur in bona delectamenta & spiritualia, &

durarent mihi vsquequo perficerentur: tamen pro omnibus prædictis ego non darem seu nõ cambiarẽ delectationem quam ego habeo de illo inenarrabili manifestare Dei, tantum quantum est leuare vel claudere oculorum. Et hoc dico tibi vt aliquam liter isto modo possim ponere in corde tuo, quod adhuc illud inenarrabile bonum quod ego habeo, superat in infinitum omnia prædicta. Et non habeo solum per vnum aperire vel claudere oculorũ: immo habeo per bonum spacium sæpe: & multotiens illo modo sed multum efficaciter. Alio autem modo, sed non ita efficaciter, habeo quasi cõtinuè. Et quamuis ego possim recipere tristitias, & læticias exterius aliquam liter & parum, intus tamen in anima mea est camera in qua non ingreditur aliqua lætitia vel tristitia nec delectatio alicuius omnino virtutis, vel alicuius rei quæ nominari possit:

sed intrat in illā illud omne bonum. Et in illo manifestare Dei (quāuis ego blasphemē sic Christum nominādo) quia nō possum ipsum aliquo verbo perfectē nominare, est tota veritas: & in eo intelligo & habeo totā veritatē q̄ est in cælo & in terra, & in inferno, & in omni creatura cū tanta veritate & cum tāta certitudine, q̄ nullo modo si totus mūdus diceret oppositū, possem aliud credere, immo facerem truffas. Video enim qui est esse: & quomodo est esse omnium creatorum. Et video quomodo fecit me capacem ad intelligendum prædicta meliori modo quāam fuerim hætenus, quando videbam in illa tenebra quæ me tātum consuevit delectare. Et video me solam cum Deo totam mundam, totam sanctificatā, totam veram, totam rectam, totam certificatā, totam celestem in eo, & quando sum in isto statu: non recordor alicuius alterius rei. Et aliquando quando fui in isto statu, dixit

mihī Deus: filia diuinę sapientię,
templum dilecti, delictum dile-
cti, & filia pacis, in te quiescit to-
ta Trinitas, tota veritas, ita quod
tu tenes me, & ego teneo te.
Vna vero operationum anima
quam Deus sibi dat, est quod in-
telligo cum magna capacitate &
cum magno delectamento: quo-
modo Deus venit in sacramento
altaris cum illa magna & nobili
societate. Quādo vero remaneo
& sum extra illum maximum sta-
tum video me totam peccatū &
obedientem peccato obliquā, &
immundam totam falsam, & er-
roneam, sed remaneo quieta
& remanet in me vna vnctio di-
uina & continua, quę est summa
omnium vnctionum, quas vn-
quam habuerim omnib⁹ diebus.
Ad prædictū vero statū non sum
ego profecta, sed sū ducta à Deo
& eleuata, ita quod ego nesciui
istum statum velle, nec desidera-
re, nec petere, & sum nunc in
isto statu continuè, & sæpissimè

leuatur anima mea à Deo, & non
requiritur meus consensus: quia
dum ego nec spero, nec cogito
aliquid de eo, subitò anima leua-
tur à Deo & Domino, & com-
prehendo totum mundum, &
non videtur mihi quod sim in
terra: sed stem in cælo in Deo. Et
iste excellētissimus status in quo
modo sum, est super alios status
quos adhuc habui: quia est tantæ
impletionis, & tantę claritatis, &
certitudinis & nobilitationis &
dilatationis, quod nullum alium
statum sentio appropinquare ei.
Et istud manifestare Dei habui,
plus quam mille vicibus: semper
nouiter alio modo, & diuerso ab
alia vice. Et semel in festo sanctæ
Mariæ candelariæ habui illud
inenarrabile manifestare Dei: &
dum fieret in anima mea, tunc
animæ meæ fuit facta repræsen-
tatio suimet, & vidit anima se-
metipsam tantæ nobilitatis & al-
titudinis, quantum nunquam
potueram cogitare nec intelli-

*Anima
elevatora à
Deo,
sui ipsius
fuisse fa-
ctam re-
presen-
tationē.*

*Quanta
sit nobi-
litas
vna ani-
ma.*

gere, nec alias possem credere, quod anima mea vel animæ quæ in paradiso sunt, possent esse tantæ nobilitatis: & anima mea non potuit tunc comprehendere semetipsam. Vnde & si anima cum sit certa & finita & circûscripta, non potest comprehendere semetipsam: quanto minus potest comprehendere creatorem suum immensum & infinitum & incircumscriptum?

*Similis
Raptui
Pauli.*

Anima autem mea tunc præsentavit se Deo cum maxima securitate, ita quod nullum portabat secum timorem, sed præsentavit se Deo cum maiori delectatione quàm vnquam fuerim experta: & cum maiori & noua & excellentissima lætitia, & cum tanto nouo miraculo & tam claro, quod nunquam tale potui intelligere in anima mea. Et in hac obuiatione quam tunc habui cum Deo, quando simul intellexi & habui prædictum inenarrabile manifestare Dei, fue-

runt mihi data verba de Deo altissima, quæ nolo quod scribantur. Quando vero anima ad se reuertitur, hoc sibi remanet, & hoc inuenit in se, quod placet sibi omnem pœnam, & omnem iniuriam sustinere pro Deo, & quod pro nulla re quæ fieri vel dici posset, non posset de cætero ipsam separare à Deo, vnde clamauit anima & dixit. O dulcis Domine, quid est quod possit me à te separare? & intellexi mihi dici quod nihil est, quod possit me de cætero à Deo separare, gratia eius mediante. Hęc autem omnia supra dicta audiui mihi dici à Deo mirabiliõri locutione quàm possum ego ipsa referre. Dictum est etiã mihi, quod prædictum inenarrabile manifestare Dei, est illud bonum quod sancti habent in vita æterna: nec id bonum est aliud à prædicto, sed est ibi alia experientia & tantum diuersa ab illo quod prædictum est, quod minor sanctus qui mi-

*Quid sit
illud in-
enarra-
bile ma-
nifestare
Dei.*

nus habet in vita æterna, habet plus quàm possit dari alicui animæ existēti in hac vita ante mortē corporis: & dico quod anima mea in illo inenarrabili manifestare Dei, hoc intellexit.

Vigesimum octauum capitulum. De nona consolatione & visione, in qua fuit ei promissum quod concederetur sibi id quod Virgini Domina nostra iam diu supplicarat, scilicet quod obtineret ei gratiam, vt certior fieret se in his visionibus non decipi.

QUODAM tempore in festo beatæ Mariæ Virginis aliquanto tempore post conuersionem meam, rogavi beatam Virginem vt impetraret mihi gratiam à filio suo qua cognoscerem, quod non essem decepta in locutionibus quæ fiebāt mihi. Facta est autem mihi locutio diuina promittens mihi, quod ita fieret. Subiunxitq; dicens. Deus ostendit